Den dolda historien om vers fyrtio - nummer trettiotre

Hesekiel nummer fjorton

Jeff Pippenger
2026-10-27

I Första Mosebokens fjärde och femte kapitel ställs Kains släkttavla i kontrast till Sets släkttavla.

Den gode Lamek och den onde Lamek

De två släktlinjerna representerar kontrasten mellan de förlorade och de frälsta, och några av ättlingarna i de båda släktlinjerna utgör parallella ’ättlingssymboler’ för de kontrasterande släktlinjerna. Kain representerar en grupp människor som inte känner någon ånger över synden och endast sörjer över sitt eget tillstånd.

> Och han sade: Vad har du gjort? Rösten från din brors blod ropar till mig från marken. Och nu är du förbannad och förvisad från marken, som har öppnat sin mun för att ta emot din brors blod ur din hand; när du brukar marken skall den inte längre ge dig sin kraft; en flykting och en kringvandrare skall du vara på jorden. Och Kain sade till Herren: Mitt straff är för tungt för mig att bära. Se, du har i dag drivit mig bort från jordens yta; och jag skall vara dold för ditt ansikte; och jag skall vara en flykting och en kringvandrare på jorden; och det skall ske att var och en som finner mig skall döda mig. Och Herren sade till honom: Därför skall den som dödar Kain drabbas av sjufaldig hämnd. Och Herren satte ett märke på Kain, för att ingen som fann honom skulle döda honom. Och Kain gick bort från Herrens närvaro och bosatte sig i landet Nod, öster om Eden. Första Moseboken 4:10–16.

Kain representerar en grupp obotfärdiga som enbart fokuserar på sitt eget bedrövliga tillstånd, vilket de själva har försatt sig i genom att vägra sträva efter att göra det goda.

> Men han såg inte med välvilja på Kain och hans offer. Och Kain blev mycket vred, och hans ansikte mörknade. Och Herren sade till Kain: Varför är du vred? Och varför har ditt ansikte mörknat? Om du gör det som är gott, blir du då inte godtagen? Men om du inte gör det som är gott, ligger synden på lur vid dörren. Och till dig skall hans åtrå stå, och du skall råda över honom. Första Moseboken 4:5–7.

Sex dödar – tre alfa och tre omega

I de senaste artiklarna identifierade vi Enok som en symbol för den förste ängeln, Lamek som en symbol för den andre ängeln, Metusela som midnattsropet och Noa som den tredje ängeln. Lamek av Sets släkt dog när han var sjuhundrasjuttiosju år gammal, fem år före floden, då Metusela dog. Lameks död följdes fem år senare av Metuselas död, och deras dödsfall förebildar därför Hesekiels hustrus död, som ett och ett halvt år senare (1,5) följdes av Jerusalems, Lammets hustrus, död.

> Och jag, Johannes, såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ned från himlen, från Gud, beredd som en brud smyckad för sin man. Uppenbarelseboken 21:2.

Hesekiels hustrus och Lemeks alfadödsfall, som knyter an till Jerusalems och Metusalems omegadödsfall, förebildade Johannes Palaiologos död, som fem år senare följdes av Konstantin XI:s död på Konstantinopels murar. Lemeks linje anger fem år, med en sjudagarsperiod av djurvandring i slutet. Östroms linje representerar fem år och även en fyraårsperiod inom den sammanlagda femårsperioden. Hesekiels linje representerar både två år och ett och ett halvt år (1,5). Hesekiels linje, där Babylon förstör Jerusalem, motsvarar den andra förstörelsen av Jerusalem, som utfördes av Rom från år 66 till år 70. Den romerska linjen för Jerusalems förstörelse ger både en fyraårsperiod och en period på tre och ett halvt år. Var och en av dessa fyra symboliska linjer gav inte en, utan två symboliska perioder inom ramen för sitt profetiska vittnesbörd.

Lemek, Johannes Palaiologos och Hesekiels hustru representerar alfavägmärket för en tidsperiod som slutar med en omegadöd. Två av de tre linjerna representerar en belägring som slutar med deras respektive motsvarigheters död. Den tredje slutar med att djuren går ombord på arken. Omegamotsvarigheten parallellställer syndafloden på Noas tid med Jerusalems förstörelse och förstörelsen av Konstantinopels murar. Alla tre omegasymbolerna representerar nådatidens slut vid den snart förestående söndagslagen.

Naturligtvis förekom det ingen belägring i vittnesbördet om Noas ark, men det måste ha funnits en ramp för att man skulle kunna komma in i arken. Om lastrampen betraktas som en förebild till en belägringsramp, pekar alla tre vittnesbörden om döden på en belägring. I den romerska linjen för Jerusalems förstörelse åren 66–70 förekom en belägring ledd av Cestius år 66 och en andra belägring ledd av Titus år 70.

Fyra år

De fyra år som avslutas med belägringen av Konstantinopel år 1453 representerar den andra fyraårsperioden i den islamiska profetian om ”fem månader” i Uppenbarelseboken 9. Den första fyraårsperioden i profetian om ”fem månader” sträckte sig från 1333 till 1337 under belägringen av Nikomedia. Denna belägring representerade också slutet på en trettioåttaårsperiod räknad från den 27 juli 1299. Två ödeläggelser av Jerusalem, en ödeläggelse av Konstantinopel, syndafloden och belägringen av Nikomedia är fem vittnen om fälttåget vid Panium från 200 f.Kr. till 198 f.Kr., vilket skulle vara ett sjätte vittne, och det finns flera andra.

De båda ödeläggelserna av Jerusalem kan lätt parallellställas, ”linje på linje”. Syndafloden och Östroms linje parallellställs genom de gemensamma alfa- och omegadödsfallen. Fälttåget vid Panium parallellställs specifikt med Hesekiels linje för år 587 f.Kr., eftersom båda belägringsperioderna representerar två år. Panium representeras i vers femton i Daniels elfte kapitel, som föregår vers sexton, vilken representerar den nära förestående söndagslagen, precis som ödeläggelserna av Jerusalem år 586 f.Kr. och 70 e.Kr. gjorde. Tvåårsperioden för slaget vid Panium och belägringen av Sidon för in var och en av dessa linjer i den dolda historien i Daniels elfte kapitel, vers fyrtio.

Ett tecken

Det första profetiska vägmärket i belägringarna vid Jerusalems båda ödeläggelser representerar ett tecken; Cestius år 66 och Hesekiels hustrus död var båda alfatecken. Lemek är också det första vägmärket, och på grundval av två vittnens vittnesbörd är därför även Lemek ett tecken. Hans ålder på 777 år representerar tecknet för den triumferande församlingen, som består av tre element: en profet, en präst och en kung.

> Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle veta att jag är Herren som helgar dem. Hesekiel 20:12.

300 år

Henok, som var den sjunde från Adam i Sets släktlinje, vandrade med Gud i 300 år och togs upp till himlen. ’300’ är en symbol för de trehundra pionjärplanscherna från 1843, de motsvarande trehundra milleritiska predikanterna och även Gideons här på trehundra man. Henok, de milleritiska predikanterna och Gideons trehundra representerar de hundrafyrtiofyra tusen. Simson tog 300 rävar och band ihop dem parvis, vilket därmed identifierar talet 150 och en symbol som är sammanbunden och sammanlagt uppgår till trehundra.

> Och Simson gick och fångade trehundra rävar och tog facklor och vände rävarna svans mot svans och satte en fackla mitt emellan två svansar. Och när han hade tänt facklorna släppte han ut rävarna i filistéernas oskurna säd och brände upp både skylarna och den oskurna säden, liksom vingårdarna och olivträden. Domarboken 15:4, 5.

De två femmånadersprofetiorna om islam i Uppenbarelsebokens nionde kapitel anger ”eld” och ”svansar” som kännetecken för islam.

> Och så såg jag i synen hästarna och dem som satt på dem, iförda eldröda, hyacintblå och svavelgula brösthamesk; och hästarnas huvuden var som lejonhuvuden, och ur deras munnar strömmade eld och rök och svavel. Av dessa tre dödades en tredjedel av människorna, av elden och av röken och av svavlet som strömmade ut ur deras munnar. Ty deras makt ligger i deras munnar och i deras svansar; deras svansar var nämligen som ormar och hade huvuden, och med dem vållar de skada. Uppenbarelseboken 9:17–19.

Islams makt ligger både i deras munnar och i deras svansar.

> Och de hade stjärtar som liknade skorpioners, och i deras stjärtar fanns gaddar; och de hade makt att skada människorna i fem månader. Och de hade en kung över sig, avgrundens ängel, vars namn på hebreiska är Abaddon, men som på grekiska heter Apollyon. Uppenbarelseboken 9:10, 11.

Islams makt att plåga och döda ligger i både deras munnar och svansar, vilka utgår ur deras munnar och svansar.

> Därför skall Herren på en enda dag hugga av Israel huvud och svans, palmkvist och sävstrå. Den gamle och högt ansedde, han är huvudet; och profeten som lär ut lögner, han är svansen. Ty detta folks ledare för det vilse; och de som leds av dem går under. Jesaja 9:14–16.

Islam och Israel är profetiskt förbundna, eftersom båda är Abrahams barn, och i vardera linjen är ”huvudet” ”den gamle och högt aktade” och ”svansen” ”profeten som lär ut lögner”. I islams fall är Muhammed den forntida profet som lärde ut lögner. Koranen representerar de lögner som driver islams gräshoppor, och den gamle och högt aktade är deras politiska ledarskap. Islam styrs av en statskonst (mun), som drivs av Koranens lögner (svans). Simsons trehundra rävar delades in i två grupper om fem månader som ska plåga och döda genom elden, röken och svavlet.

Eld, rök och svavel

Eld, rök och svavel bär de tre änglarnas profetiska kännetecken. Det första och det sista är former av eld. Roten till ordet ”svavel” representerar ett gudomligt blixtrande. Eld är en symbol för ett budskap; röken är budskapets verkan och svavlet anger att det är ett religiöst budskap. Alla tre är förfalskningar av de tre änglarnas sanna budskap i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel. Bröstpansaret av järn framställs som eld, hyacint och svavel. Det utgör en förfalskning av översteprästens bröstsköld. Översteprästens bröstsköld representerar de etthundrafyrtiofyra tusen som tolv mänskliga ädelstenar som är förenade med Gudomen, vilken representeras av Urim och Tummim. Forntidens hyacint var mörkt blåsvart eller dunkelt purpurfärgad. Hyacinten i islams bröstpansar motsvarar den rök som utgår ur islams munnar (stat) och svansar (kyrka).

Att Henok togs upp till himlen efter att ha vandrat med Gud i 300 år knyter talet 300 till den första ängelns budskap, som kom år 1798. Detta budskap från den första ängeln fick kraft den 11 augusti 1840 genom uppfyllelsen av profetian om fem månader i Uppenbarelsebokens nionde kapitel. De två perioderna om fem månader i kapitlet knyts samman linje på linje. Det var först nyligen som man insåg att de fem månaderna i vers fem respektive vers tio utgör två skilda perioder om etthundrafemtio år. När man insåg denna sanning band Simson samman rävarna till etthundrafemtio rävpar.

I den profetiska historien om Simson (vars namn betyder ”solen”) höljdes solen i mörker av den ”rök” som kom upp ur avgrunden när nyckeln symboliserades av slaget vid Nineve. Milleriterna identifierade med rätta solens förmörkelse genom röken från den islamiska avgrunden som ett döljande av Kristi evangelium, vilket symboliseras av solen (Simson). Det finns flera andra samband mellan Simsons vittnesbörd och islam i Uppenbarelsebokens kapitel nio till elva.

I berättelsen om Simson återfinns talet tre i de tre dagar som bröllopsgästerna hade på sig att lösa gåtan. Simson har relationer med tre kvinnor: sin hustru från Timna, den prostituerade kvinnan och Delila. Herrens Ande kommer över Simson tre gånger: vid lejonet, i Ashkelon och i Lehi. Simson ger Delila tre osanna svar innan han säger sanningen. Talet tre representerar gudomen, liksom den falska gudomen bestående av draken, vilddjuret och den falske profeten, samt den segrande församlingens tredelade sammansättning.

Trettio är prästens tal, och trettio följeslagare fördes till Simsons bröllopsfest. Sedan slog Simson vad om trettio linneskjortor och trettio klädnader, som gästerna skulle få om de kunde lösa gåtan. När lösningen på hans gåta förråddes dräpte Simson trettio män från Askelon för att betala sin vadskuld. Talet trettio är ett profetiskt tionde av 300, och i överensstämmelse med att Henok vandrade med Gud i trehundra år förknippas de trehundra rävar som Simson fångade och band

samman i etthundrafemtio par med de två profetiorna om fem månader i Uppenbarelseboken nio, vilka knyts samman genom metoden rad på rad. Trehundra är ett profetiskt tionde av tretusen, och tretusen representerar en kvarleva, vare sig det är en rättfärdig kvarleva, representerad av dem som omvändes vid pingsten, eller en orättfärdig kvarleva, representerad av dem som dräptes av leviterna vid upproret kring guldkalven.

Upproret kring guldkalven och de omvända på pingstdagen sammanfaller båda profetiskt vid den snart förestående söndagslagen. En kvarleva representerar en kvarleva ur Guds förbundsfolk och en kvarleva bland dem som befinner sig utanför Guds förbundsfolks fålla. Det första omnämnandet av tre tusen i Simsons vittnesbörd avser judarna som tog Simson till fånga för att blidka filistéerna, och det andra avser filistéerna. Domen börjar med Guds hus och fortsätter därefter med elfte timmens arbetare, som ännu befinner sig i Babylon. Simsons vittnesbörd bekräftar att de tre tusen symboliserar en kvarleva, och det bekräftar också ordningsföljden i domsprocessen. Enok vandrade med Gud i tre hundra år och representerar därmed den kvarleva av Guds förbundsfolk som inte smakar döden. Denna kvarleva är de hundrafyrtiofyra tusen som i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel ställs i kontrast till den stora skaran.

Ett tionde av 300 är 30, vilket är symbolen för en präst, och vidare representerar talet tre, som ett tionde av trettio, gudomen liksom den falska gudom som utgörs av draken, vilddjuret och den falske profeten. Talet tre representerar också den segrande församlingens tredelning, som representeras av kung David, som började regera när han var trettio år gammal, prästen Josef, som började tjäna när han var trettio år gammal, och profeten och prästen Hesekiel, som inledde sin tjugotvååriga tjänst under det trettionde året i den sjuttonde jubelårscykeln. Som präst skulle han ha varit trettio år gammal.

Var och en av de tre symboliska gestalter som framställs som profet, präst och kung tar emot Guds sigill, den sjunde dagens sabbat, vid det vägmärke som inleder belägringen. Två vittnesbörd om död, tillsammans med det sekundära vittnesbördet om Jerusalems förstöring år 66, utgör tre vittnesbörd om att belägringens vägmärke är ett ’tecken’.

Övergångens vägmärke

När belägringen inleds förseglas Guds trefaldiga segrande församling, som symboliseras av Lemek. Hesekiels hustrus död visar att det tidigare förbundsfolket helt och hållet förbigås vid just detta vägmärke. Vägmärket markerar övergången från Laodikeia till Filadelfia, vilket också framställs som den stridande församlingens övergång till den segrande församlingen, som därmed blir den åttonde församlingen som är en av de sju. Detta vägmärke i den tredje ängelns milleritiska historia, som sträckte sig från den 22 oktober 1844 till upproret 1863, motsvarade perioden 1856, då både James och Ellen White började beteckna rörelsen som laodikeisk. År 1856 övergick den filadelfiska milleritrörelsen till att bli den laodikeiska milleritrörelsen. Sju år senare upphörde den laodikeiska milleritrörelsen i och med att rörelsen blev den laodikeiska sjundedagsadventistkyrkan.

Detta vägmärke förebildas också av år 313, då församlingen Smyrna upphörde och församlingen Pergamus tog sin början. Sammantaget motsvarar övergången år 1856 från det rättfärdiga Filadelfia till det orättfärdiga Laodicea övergången år 313 från det rättfärdiga Smyrna till det

orättfärdiga Pergamus, och övergångspunkten identifierar också vägmärket som ett tecken. Belägringen börjar med ett tecken, med stöd av flera vittnen. När den tredje ängelns rörelse, som består av de etthundrafyrtiofyra tusen, förseglas vid Lemeks död, är de förseglade och fullkomligt enade när de lyfts upp som ett baner, ty det första vägmärket i belägringens profetiska struktur är ett tecken.

Johannes Palaiologos död anger islams vägmärke, då Östrom tvingas underkasta sig islam. Belägringen och förstörelsen av Jerusalem utgör två vittnen om Babylon och Rom. Hesekiels period på ett och ett halvt år representerar de laodikeer som vägrade att se och höra varningsbudskapet om att föras i fångenskap hos nordkungen. Cestius tecken representerar de filadelfier som undkommer nordkungen. Dessa två tecken berör det interna profetiska budskapet, liksom Lameks 777. Rad på rad förs den ena gruppen i fångenskap vid belägringen, medan den andra gruppen undkommer nordkungens hand.

Johannes Palaiologos död representerar det yttre profetiska budskapet genom att identifiera islams roll vid det vägmärke där de som representeras av Lamek beseglas. De som undkommer och de som tas till fånga vid Jerusalems belägring och förstörelse understryker att det är vid den profetiska belägringsperiodens alfavägmärke som karaktären uppenbaras. Dessa två grupper representeras av de båda männen vid namn Lamek. Den ena gruppen varnar Nashville, medan den andra gruppen vägrar.

> Och Herren sade till honom: Därför skall var och en som dräper Kain drabbas av sjufaldig hämnd. Och Herren satte ett tecken på Kain, för att ingen som fann honom skulle döda honom. Första Moseboken 4:15.

Upprorets märke

Kain fick sitt upprors märke. Hans upprorsmärke uppfattades som en varning till mänskligheten om att den som dödade Kain skulle drabbas av Guds sjufaldiga dom. I en bemärkelse kan märket förstås som ett skydd som Gud gav Kain, men i profetiskt hänseende motsvarar det upprorets varningsmärke i Bibelns sista bok. Vilddjurets märke i Bibelns omegabok, Uppenbarelseboken, hade sin förebild i Kains upprorsmärke i Bibelns alfabok, Första Moseboken. Den varning som ligger i Kains märke är att alla som uppvisar samma karaktär som Kain också skulle förkastas och dömas av Gud. Märket på Kain motsvarar vilddjurets märke, och varningen understryker befallningen att inte efterlikna Kains uppror när han mördade sin bror, vilket i Uppenbarelseboken framställs som vilddjurets bild. Att efterlikna Kains handling är att forma en bild av Kain. Kain fick en sjufaldig verkställande dom, och i den sjätte generationen efter Kain konstaterade Lamek att han hade upprepat sin fars synd, men att hans dom skulle vara sju gånger sjuttio.

> Och Lemek sade till sina hustrur: Ada och Silla, hör min röst; ni Lemeks hustrur, lyssna till mitt tal: ty jag har dödat en man för ett sår han tillfogade mig, och en ung man för en skada han vållade mig. Om Kain skall bli hämnad sjufalt, skall Lemek sannerligen bli hämnad sjuttiosjufalt. Första Moseboken 4:23, 24.

Den föregående versen är det första av endast tre ställen i Guds ord där tal anges i form av multiplikation. Det sista är som det första.

> Då kom Petrus fram till honom och sade: ”Herre, hur många gånger skall jag förlåta min broder när han syndar mot mig? Upp till sju gånger?” Jesus sade till honom: ”Jag säger dig: Inte upp till sju gånger, utan upp till sjuttio gånger sju.” Matteus 18:21, 22.

Sjuttio gånger sju är fyrahundranittio, och i den heliga historien finns tre perioder om fyrahundranittio år, som var och en motsvarar en prövotid. Fyrahundranittio år anges för helgedomen, för kungarna och för härskaran. Perioden för kungarna började med Sauls smörjelse år 1097 f.Kr. och sträckte sig fram till Nebukadnessars första belägring, då Daniel togs till fånga år 607 f.Kr.

Den prövotid om fyrahundranittio år som hade tilldelats helgedomen började med invigningen av Salomos tempel år 1006 f.Kr. och sträckte sig fram till invigningen av det efterexiliska templet år 516 f.Kr. För härskaran sträckte sig de fyrahundranittio åren från år 457 f.Kr. till år 34 e.Kr.

Förloppet från Kains sjufaldiga varnande domsbudskap och märke till Lemeks sjuttio gånger sju representerar en symbolisk prövotid på fyrahundranittio år. Det uppror som Kains märke representerar framställs som successivt tilltagande, i överensstämmelse med Guds motiv för att sända syndafloden.

> Och Gud såg att människans ondska var stor på jorden och att hennes hjärtas alla tankar och uppsåt ständigt var alltigenom onda. Och Herren ångrade att han hade gjort människan på jorden, och det smärtade honom i hjärtat. Och Herren sade: Jag skall utplåna människan som jag har skapat från jordens yta, både människor och djur, kräldjur och himlens fåglar, ty jag ångrar att jag har gjort dem. Första Moseboken 6:5–7.

Lemek i Kains sjätte generation framställs som en märkt skara upprorsmän i kontrast till Lemek i Sets släktlinje. De båda männens vittnesbörd anger nådatidens slut: det ena genom angivandet av talet 490 och det andra genom hans död. Båda innehåller talsymbolik som är direkt förknippad med den segrande församlingens trefaldiga sammansättning. Kains Lemek svarar mot de tre 490-årsperioderna för kungarna, helgedomen och hären, och Sets Lemek innehåller sjutalets sigill för profeten, prästen och kungen. Sets Lemek är den andre av de tre änglarna i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel, och Kains Lemek är den tredje ängeln, som framför varningen för vilddjuret, dess bild, märket och dess namns tal. Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel, verserna 9/11, identifierar dem som tar emot Kains förbannelse.

> Och den tredje ängeln följde efter dem och sade med hög röst: Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, skall denne dricka av Guds vredes vin, som är upphällt oblandat i hans förtörnelses bägare; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Och röken från deras plåga stiger upp i evigheters evighet, och de har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild och var och en som tar emot märket med dess namn. Uppenbarelseboken 14:9–11.

Uppenbarelseboken 15:2 identifierar dem som representeras av Sets Lemek:

> Och jag såg något som liknade ett glashav blandat med eld, och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över dess namns tal stå på glashavet med Guds harpor. Uppenbarelseboken 15:2.

Lemek i Sets släktlinje markerar den stängda dörren genom sin död. Lemek i Kains släktlinje markerar den stängda dörren efter fyrahundranittio års nådatid. Kains märke skulle ses som en varning för en karaktär som uppvisade tre huvudsakliga profetiska drag. Han vägrade att tillbe Gud på det sätt som Gud hade föreskrivit; han gav uttryck för en avundsjuk vrede och mördade sin yngre bror, och för det tredje vägrade han att omvända sig.

Kain hade brutit mot de tio budordens första tavla, som anger människans förhållande till Gud, och den andra tavlan anger människans förhållande till medmänniskorna. Hans upprors märke visade att han var laglös och obotfärdig. Kain och Lemek markerar den tredje ängelns stängda dörr i samband med den snart förestående söndagslagen. Enok, Metusela, Lemek och Noa representerar det historiska förlopp som börjar med den första ängelns ankomst, representerad av Enok, Lemeks ankomst som den andra ängeln, Metuselas ankomst som midnattsropet som ger kraft åt Lemeks budskap som den andra ängeln, och sedan Noa, som i egenskap av den tredje ängeln markerar den stängda dörren vid syndafloden.

Lemek dog fem år före floden, och hans död markerar tidpunkten fem symboliska år innan dörren stängs vid den snart förestående söndagslagen. Det är vid Lemeks död vid 777 års ålder som beseglingen av den triumferande församlingen fullbordas. Därefter, sju dagar innan arkens dörr stängdes på ett övernaturligt sätt, började djuren gå in i arken.

Den dag då Metusalem dog var den första av dessa sju dagar. Den sista varningen innan dörren stängdes var det tvåfaldiga budskap som förmedlades genom en förevisning av djur, åtföljd av uppfyllelsen av en profetia som hade förkunnats under hela livet för den äldste man som någonsin dött. Denna profetia var innesluten i namnet Metusalem, som betyder ”när han dör, skall det komma”.

Det sista varningsbudskapet till mänskligheten måste av profetisk nödvändighet vara ett tvåfaldigt budskap, vilket åskådliggörs av den sju dagar långa djurvandring som inleddes med Metushelachs död, till uppfyllelse av Henoks profetia som förkunnades genom hans sons namn. De sju dagarnas djurvandring visar att det tvåfaldiga budskap som utgörs av Metushelachs död och de vandrande djuren är den tredje ängelns beseglingsbudskap. Jesus åskådliggör alltid slutet genom början, och i Uppenbarelseboken förenas den tredje ängeln i Uppenbarelsebokens artonde kapitel med den andra rösten i vers fyra, liksom midnattsropet förenades med den andra ängelns budskap. Det sista varningsbudskapet framställs alltid som ett internt och ett externt budskap, vilket åskådliggörs av det profetiska sambandet mellan församlingarna och sigillen i Uppenbarelseboken. Det sista varningsbudskapet i Daniels elfte kapitel är budskapet från norr och öster. Metushelach och de vandrande djuren var det tvåfaldiga sista varningsbudskapet på Noas tid.

Lemeks död, med talet 777 som kännetecken, sammanfaller med belägringens början, då Hesekiels hustru dog. Det är där de trogna, som representeras av Sets släktlinje, beseglas, och det är också där de som representeras av Kains släktlinje får märket. Henok var den sjunde från Adam, och han

representerar alfavägmärket i en period som avslutas med att både den sista och den första generationen representeras av talet åtta. Båda Lemekgestalterna markerar nådatidens slut, och Lemeks död representerar en stängd nådedörr vid belägringens början.

Enok var den profetiska historiens alfa, och han måste av profetisk nödvändighet identifiera ett omega i den profetiska historien. Detta omega representeras av de åtta själar som gick från den gamla världen till den nya världen utan att smaka döden. Enok och de åtta själarna såg inte döden innan de kom till den nya jorden. Den gamla världen fick sitt slut under de sju dagar då djuren vandrade, och den nya världen började med sju dagar utan regn. Därefter, med början på den 17:e dagen, regnade det oavbrutet i fem månader, tills Gud hejdade regnet vid de fem månadernas slut, på den sjuttonde dagen.

Fem månader

Det finns två vittnen om fem månader i Uppenbarelsebokens nionde kapitel, och kapitlet innehåller tre skilda tidsprofetior. Den första femmånadersperioden anges i vers fem; den andra femmånadersperioden finns i vers tio, och de trehundranittioett åren och femton dagarna återfinns i vers femton. Verserna 5, 10 och 15 identifierar tidsprofetian om islam med två vittnen om fem månader i början av den profetiska perioden. Verserna 5 och 10 anger båda en period om fem månader, så, rad på rad, blir summan av vers fem och vers tio femton. Den första femmånadersperioden är alltså 15, och de trehundranittioett åren och femton dagarna anges i vers 15. Ordningsföljden och strukturen i verserna 5, 10 och 15 pekar ut två förekomster av femton, och i de två första verserna, som tillsammans ger summan femton, finns två tidsprofetior om hundrafemtio år vardera.

Vers femton anger tidsprofetian om trehundranittioett år och femton dagar. Kristus har vävt in talet femton i tre verser, och med hjälp av den profetiska tid som anges i just dessa verser särskilde Han talet 15, som representeras av summan av vers fem och vers tio, för att åstadkomma en fördubbling av femton när det ställs samman med vers femton. Därefter avslutade Kristus alla tre sammanlänkade profetiorna med femton dagar.

Nyckeln till kapitlet är slaget vid Nineve år 627, följt fem år senare, år 632, av Muhammeds död, som inleder den första femmånadersprofetian. Tio år efter Muhammeds död förintades Persiens arméer i överensstämmelse med Muhammeds förutsägelse om att de två makterna Persien och Rom båda skulle besegras. Den historiska linjen i Uppenbarelsebokens nionde kapitel börjar därför vid slaget vid Nineve mellan Persien och Rom. Sedan, fem år senare, dör Muhammed, vilket inleder de etthundrafemtio åren i vers fem. Tio år senare besegras Persien i slaget vid Nahavand år 642. Islam kallade slaget vid Nahavand för ”segrarnas seger”. De första femton åren i Uppenbarelsebokens nionde kapitel motsvarar en period av fem år följd av tio år. Den sista tidsprofetian avslutades den 11 augusti 1840. Tio dagar före denna händelse publicerade Josiah Litch sin uppdaterade förutsägelse om den osmanska överhöghetens upphörande. De sista femton dagarna för islam i Uppenbarelsebokens nionde kapitel delas genom Josiah Litchs arbete upp i fem dagar följda av tio dagar, ty Jesus åskådliggör alltid slutet genom början.

Vi kommer att fortsätta behandla dessa frågor i nästa artikel.